

MAFINKA HÍRADÓ

2025. FEBRUÁR

„Szeretteim, szeressük egymást, mert a szeretet Istentől van, és mindenki, aki szeret, Istentől való és ismeri Istent.”

(1 János 4, 7)

MAFINKA

Magyar-Finn Katolikus Egyesület

TARTALOM

Lectori salutem

Kedves Olvasó!

A februári lapszám szerkesztésekor azon gondolkodtunk el, hogy mi is, milyen is a szeretet. Erre inspirál minket Richard és Maria Kane is, akik majd harminc éve indították el a házasság hete mozgalmat. Hogy kezdeményezésük Európa-szerte lelkes követőkre talált, kifejezi sokak meggyőződését, hogy ha van valami, ami megérdemli a kiemelt figyelmet és az ünneplést, akkor az a házasság. Milyen elgondolkodtató, hogy az emberi kapcsolatok közül ez az egyetlen, amit a katolikus egyház szentséggel erősít meg! Ugyanakkor Isten az embert értelmes lénynek alkotta, ami arra szólít fel minket, hogy a házasság ápolásában is legyünk tudatosak. Ehhez kíván segítséget nyújtani a „szeretetnyelvekről” szóló írás, mely a szeretet átélésének és kifejezésének öt jellemző módját mutatja be.

A szeretet a központi gondolat a kedves Puby atyával készített interjúban is. Isten szeretete volt, ami őt a papságra inspirálta, és a híveivel szoros, igazi atyai közelségben élő pap jól tudja, hogy a végtelen isteni szeretet hogyan élhető meg a mindennapokban. A Szentlélek biztosan súg, hogy mikor van szükség komoly szolgálatra, mikor vidámságra, csak legyen fülünk a hallásra!

Renkó Zsuzsi írása, melyben a világi kármelitákhoz fűződő kapcsolatát meséli el, valójában az Isten és az ember közötti bensőséges szeretetről szól: Isten hívásáról, az ember füleléséről, Isten türelméről és az ember boldogságáról.

Természetesen gondoltunk a legkisebbekre is! Az igaz barátságról szóló mese ugyanakkor nemcsak a gyerekeknek érdekes, hanem rengeteg nagyszerű ötletet ad szülőknek, nevelőknek! A memóriajátékban Jézus szeretete van a középpontban, a bibliai jelenetekről elbeszélgethetünk a gyermekeinkkel. Közben a kicsik megértik, mit tett értünk Jézus, milyen módon mutatta ki szeretetét.

Végezetül, ne feledjük, hogy a jubileumi Szentév különleges felhívás számunkra, hogy hordozzuk Isten szeretetét és irgalmát. Legyünk fény a sötétben, világítsunk ott, ahol erre szükség van; a házastársi, szülői, testvéri, felebaráti szeretetünk sugárzásával, kinyilvánításával! Jósággal és szeretettel fizessünk mindenkinek mindenért.

2
Lectori salutem

3
Szeretethimnusz
(1 Kor. 13)

4
Interjú
Utcai Róbert atyával

8
Könyvajánló: Az élet
játéka
Szent Valentinus

9
Házasság hete
Az 5 szeretetnyelv

12
Mese:
A barátok szeretik
egymást

13
A Kármeliták
nyomdokaiban

15
Memóriajáték

A szeretet himnusza (1Kor 13)

¹Szóljak bár emberek vagy angyalok nyelvén,
ha szeretet nincs bennem,
csak zengő érc vagyok, vagy pengő
cimbalom.

²Legyen bár prófétáló tehetségem,
ismerjem az összes titkokat és minden
tudományt, legyen akkora hitem, hogy
hegyeket mozgassak, ha szeretet nincs
bennem, mit sem érek.

³Osszam el bár egész vagyonomat a
szegények közt s vessem oda testemet, hogy
elégessenek, ha szeretet nincs bennem, mit
sem használ nekem.

⁴A szeretet türelmes, a szeretet jóságos,
a szeretet nem féltékeny,
nem kérkedik, nem gőgösködik,

⁵nem tapintatlan, nem keresi a magáét,
haragra nem gerjed, a rosszat föl nem rója,

⁶nem örül a gonoszságnak, de együtt örül az
igazsággal.

⁷mindent eltűr, mindent elhisz,
mindent remél, mindent elvisel.

⁸A szeretet nem szűnik meg soha.

A prófétálás véget ér,
a nyelvek elhallgatnak,
a tudomány elenyészik.

⁹Tudásunk csak töredékes,
töredékes a prófétálásunk is.

¹⁰de amikor eljön a beteljesedés,
ami töredékes, véget ér.

¹¹Amikor még gyermek voltam,
úgy beszéltem, mint a gyermek,
úgy gondolkodtam, mint a gyermek,
úgy ítéltam, mint a gyermek.

de mikor férfivá nőttem,
elhagytam a gyermek szokásait.

¹²Ma még csak tükörben, homályosan lá-
tunk,
akkor majd színről színre.

Most csak töredékes a tudásom,
akkor majd úgy ismerem,
ahogy én magam is ismert vagyok.

¹³Most megmarad a hit, a remény, a szere-
tet,

– ez a három, de köztük a legnagyobb a
szeretet.

„Nagyobb szeretete senkinek sincs annál, mint aki életét adja barátaiért”. (Jn 15,13)

Ismerkedés Utcai Róbert atyával

A 2025-ös év első magyar nyelvű szentmiséjét Utcai Róbert csantavéri plébános celebrálta. Negyedszer járt nálunk Helsinkiben, negyedszer töltődhettünk határtalan életöröméből, csodálatos Isten-és emberszeretetéből. Az a fajta ember, aki gondolkodóba ejt: Mi a titka? Miből merít erőt? Mivel Jézus Krisztus papja, a kérdés tulajdonképpen az, hogy mit tapasztalt meg Istenből az, aki így tudja közvetíteni az Ő ragyogó szeretetét? Köszönjük, hogy Robi atya megnyitotta előttünk a szívét, és nemcsak azt árulta el, hogy mi minden jó fakadhat egy közösségi terem felújításából, hanem legbensőbb élményeibe is bepillantást engedett!

Egyszer mesélte, hogy mindössze négy éves volt, amikor egy ferences atya azt mondta a szüleinek, ebből a gyerekből pap lesz. Vajon mit láthatott meg a négyéves Robikában?

Azt nem tudhatom, de abban biztos vagyok, hogy megismerte a szüleimet, akik határozottan és jó példával mutatták az Isten felé vezető utat nekünk, gyermekeknek. A szüleim nem küldtek minket a templomba, nem parancsolták, hogy imádkoznunk kell napi szinten többször is, hanem élő hittel ők vezették a közös imádságainkat és úgy alakították a vasárnapi programokat, hogy a szentmisék legyenek a fókuszban. Ahol jó a termőföld, ott termés is várható. A szüleim hitében és példás életében láthatta a ferences atya annak a lehetőségét, hogy a családból az Úr meghív valakit... Hatodik osztályos koromban kezdtem el ministrálni. Egy elsőpénteken szólított meg az egyik iskolatársam, hogy menjek a sekrestyébe és társuljak hozzájuk az oltár körüli szolgálatnál. Attól az estétől fogva szinte nem volt sem vasárnapi, sem hétköznapi szentmise, amikor ne ministráltam volna. Elmondhatatlan öröm töltött el, amikor ott lehettem az oltárnál. Számomra sosem volt teher ministrálni, és amióta ministrálok, sohasem tűnt a szentmise hosszúnak. Az aktív részvétel a szentmiséken segített abban, hogy jobban át tudjam élni egy-egy szertartás lényegét és élvezzem is azt.

Egy pap életében Isten az első, de hogyan valósul ez meg? Jézusról tudjuk, hogy éjszakákat töltött Isten imáadásában, hogy a tanítással, az emberek szolgátaival töltött fárasztó napok után az Atya imáadásában pihente ki magát, abból töltődött föl. Valahogy így van ez egy pap életében is?

Természetesen. De nem csupán a pap életében, hanem minden keresztény életében Jézus Krisztus kellene, hogy az első helyet foglalja el. Viszont a kisördög – még a lelkipásztorok esetében is – azon fáradozik, hogy elszakítson a Megváltótól. Mindig alattomos, szinte észrevehetetlen módon teszi ezt. Leköt minket, olyan fontosnak tüntet fel saját magunk előtt, hogy ne legyen időnk a szeretet tetteit önzetlenül gyakorolni. A papi életem kezdetén, szabadkai káplánként különösen erős volt bennem a késztetés, hogy „megváltsam a világot”. Reggeltől estig mentem, tettem nem csak azt, amit az akkori plébánosom elvárt tőlem, hanem mindent, amivel bizonyítani próbáltam, hogy én jó pap vagyok. Talán még az Úr előtt is fel akartam mutatni, hogy nélkülem a kereszténység sokkal szegényebb lenne. Ám, ha visszagondolok az első évekre, aggodalommal jutnak eszembe azok a napok, amikor még a legfőbb papi kötelezettségem, a Szent Zsolozsma néhány imaórája is kimaradt a hétköznapijaimból. Még az a szerencse, hogy egy paptársamon keresztül fejbe kólintott az Isten és a fókusz a személyes imádság fontosságára irányította. Számomra a reggeli elcsendesedés és elmélkedés az, ami nélkülözhetetlen az Istennel való kapcsolatomban.

A legerősebb Istenélményei közül melyik az a három, amelyet velünk is megoszthat?

Isten gondoskodó szeretetét folyamatosan tapasztalom, így az Istenélményből minden napra jut! Ez erősít és tesz derűssé engem. Istenélmény számomra az, hogy élek. A Teremtőtől kapott ajándékként éltem meg mindig is édesapámat, édesanyámat, testvéreimet. Abban is az Úr jóságát tapasztaltam, hogy elfogadtak, szerettek egykor az osztálytársaim,

vagy most a plébániám hívei olyanak, amilyen vagyok...

Konkrét Istenélményként viszont megemlíteném az életem mérföldkövét, amikor hetedik osztályos diákként részt vettem egy lelkipon. A délelőtti programok befejeztével az ebéd következett. Mivel egy kis falucskában volt a rendezvény, az ebéd helyszínére nem fértünk be egyszerre. Arra kérték a szervezők a fiatalok tömegét, hogy a „nem túl éhesek” maradjanak a templomban egy rövid Szent-ségimádáson, míg az éhesebbjei elmennek és az első váltásban falatoznak. Maradtam a templomban. Szentségimádás közben, a gyönyörűbbnél gyönyörűbb dicsőítő énekeket zengve, ugyanakkor elcsendesedve az Úr Jézus előtt, olyan közel éreztem magamhoz az Istent, hogy könnyekig hatódba fogalmaztam meg a szívem mélyén Péter apostollal együtt: „Uram, jó nekünk itt lenni! Ha akarod, csinálók itt három sátrat...” (Mt 17,4) Soha nem akartam, hogy annak az Istenközelségnek vége legyen! És ott, akkor kimondtam azt, hogy kész vagyok egész életemben Őt szolgálni! 1991 óta nem bántam meg ezt a kijelentésemet és ígéretemet, melynek élménye örökre a szívembe vésődött.

Az Istenélményeim között kimagasló helyen áll a Covid 19 idején átélte zárttság is. Pontosabban, amikor megállt a világ néhány hónapra, amikor nem nyithattuk ki a templomaink ajtaját a hívek előtt és nem végezhetjük a papi teendőinket a megszokott módon, az Úr egy lehetőséget tett elém, hogy vegyek részt egy hosszabb online-lelkipraktóriumon. Visszataszítónak tűnt az online forma, hisz számtalan lelkipraktóriumon voltam korábban, melyeken pontosan a személyes találkozások, a vezetővel való kommunikáció volt a meghatározó. Mégis bejelentkeztem, hisz úgy voltam, hogy időm van rá és olyan sokat nem veszíthetek vele. Mindezt még fokozhatom azzal, hogy korábban minden alkalommal pap vezette a lelkipraktóriumaimat, ez alkalommal viszont már a bejelentkezés után került ki, hogy egy szerzetesnő lesz a lelki vezető. Kiábrándultam az egészből, de nem akartam annyira komolytalannak tűnni, hogy a bejelentkezés után lemondom a lelkipraktóriumot, így belekezdtem. Nagy mester a mi Urunk! Mondhatom, hogy papi életem egyik legmélyebb lelkipraktóriumán vettem részt! Az Istennel való kapcsolatomat megerősítette és egy olyan kegyelmi forrás lett számomra az a hét, amelyből még most is élek. A Jó Isten annyi mindent feltárt azokban a napokban a szívem mélyén és olyan imaformára nyitotta meg a szívem, amely nélkül sokkal silányabb lenne a Vele való kapcsolat.

Vajon az Istennel szoros barátságot ápoló pap számára melyik a legkedvesebb, legfontosabb rész a Szentírásból?

„Nagyobb szeretete senkinek sincs annál, mint ha valaki életét adja barátaiért”. (Jn 15,13)

Ezt az idézetet választottam újmisési jelmondatomnak, hisz ebben benne van minden, amit Jézus megmutatott nekünk a kereszten: ez pedig Isten határtalan szeretete. „Nagyobb szeretete senkinek sincs annál, mint aki életét adja barátaiért”. Jézus ezt nemcsak mondta, hanem az élet példájával alá is támasztotta, hisz vállalta a halált értünk, barátaiért, értem és érted! Egyben arra hív, hogy mi, mindannyian, keresztény emberek, kövessük Őt és naponta áldozzuk fel a mi életünket szeretetből a mi barátainkért. Hogyan? Több mind valószínű, nem kell fizikailag meghalunk, mint ahogy ezt Ő megtette értünk. Vagy mégis? Vegyünk példának egy édesanyát: tegyük mérlegre, mi lenne könnyebb számára: minden reggel korán felkelni és sütni, főzni, takarítani a férjére és a gyermekekre, vagy lazulni egészen sokáig és utána átmenni egy kicsit beszélgetni a szomszédasszonyokkal, majd kávézgatni és sorozatokat nézni késő éjszakáig? Melyik lenne a kényelmesebb egy édesanyának? Biztos, ez a második. De egy jó

édesanya ilyen nem tesz! Felkel időben és minden finomságot készít a családjának. Más szóval, meghal az ő kényelmének, az ő vágyainak és úgy szerez örömet magának, hogy látja a férje és a gyerekei megelégedettségét. Vagy vehetünk egy édesapát, akinek naponta fél 6-ra kell menni dolgozni. Ha megkérdeznék az édesapát, hogy melyik számára a vonzóbb: korán kelni, végig izzadni a napot, vagy esetleg 10 óráig lustálkodni, megnézni egy futballmeccset és utána egy-két sör mellett elbeszélgetni a barátokkal, biztos, hogy a másodikra adná le a voksát. Mégsem ezt teszi. Meghal az ő kényelmének, meghal az ő álmainak és felkel korán, dolgozik későig és este, amikor hazaér, még néhány kedves szóval örömet szerez a családtagjainak, mert érzi, hogy ez az, ami hosszútávú boldogságot tud nyújtani.

Van kedvenc imádsága?

Nagyon szeretem az ároni áldást imádkozni. A dicsőítő énekek szövegeit is gyakran veszem imádságom alapjául. Ugyanakkor nem mondok újat, ha azt mondom, hogy a kedvenc imádságom a Miatyánk. Valamikor hetedikes koromban hallottam egy történetet, melynek az volt a címe: Egy Miatyánk. Egy lelkipásztor számolt be arról, hogy kis korában, amikor a szíve mélyén meghallotta az Úr hívó szavát, a plébánosa azt mondta neki, hogy imádkozzon minden nap el egy Miatyánkot arra a szándékra, hogy a Jó Isten nyilatkoztassa ki, valóban a papság legyen-e az élethivatása. Aztán amikor pappá szentelték, utána is minden nap elmondta a Miatyánkot. Hallva ezt a történetet, én is megfogadtam, hogy egy Miatyánkot minden nap elmondok arra a szándékra, hogy „Ha az Úr úgy akarja, akkor pap legyek”. Az egy Miatyánk még most is a napi imám része azzal, hogy most egy kicsit átfogalmaztam az előtte kimondott kérést: „Uram, add meg, hogy jó papod lehessenek!” Ilyen értelemben mindenkinek ajánlom ezt az egy Miatyánkot, bármilyen hivatásban is éljen az ember, hisz fontos kérni az Istentől, hogy adja meg, hogy jó férj, jó feleség, jó gyermek, jó munkás (...), azaz jó keresztény emberek lehessünk.

Szerteágazó tevékenységet folytat: plébániái felújításokat kordinál, hitoktatást végez, időseknek viszi el a szentségeket. Melyik szolgálat adja a legtöbbet Önnek?

A papi szolgálat minden területe csodás! Bár ifjúsági referensnek nevezett ki a főpásztor, és valóban szeretek a gyermekekkel és a fiatalokkal foglalkozni, de ugyanilyen öröm

számomra a házszentelés, amikor családokkal találkozhatok, illetve a beteglátogatás, amikor a kiszolgáltattott, gyakran magányos személyekkel imádkozhatok együtt. A közelmúlt papi örömei közül eszembe jut, amikor egy középiskolás hittanóra végén odajött hozzám néhány kamasz diák és megkérdezték, hogy mikor vannak szentmisék, mert szeretnének részt venni azokon. Talán egy gondolat elindította a szívük mélyén a vágyat, hogy kilépjenek a közömbösség világából és közelebb kerüljenek Istenhez. Számomra ez hatalmas öröm!

Papként fontosnak tartja a közösségépítést is.

Nem vagyok filmrajongó. Sőt! Szinte soha nem ülök le egyedül bámulni a képernyőt. Mégis, a Jó Isten egy olyan lehetőséget sugott a fülemben 2016-ban, ami azóta számtalan paptársamat megörvendeztette. Tíz éve készült el a plébániánk udvarában egy hatalmas közösségi terem, melybe kiváló hangosítást és kivetítőt is tettünk. Ha már adott volt a terem ezekkel a technikai eszközökkel, a Szentlélek arra indított, hogy hívjak meg kollégákat „papi-mozi” címszó alatt, és megnézve egy-egy filmet beszéljük át annak üzenetét. Havi rendszerességgel összejövünk átlagosan húszan. Nagy szám ez, ha azt vesszük hogy otthon minden pap kényelmesebben és talán korszerűbb kutyukön nézhetne filmeket; ugyanakkor konkrét jele annak, hogy a filmezésen túl mekkora igény van a közösségi

élményre, a személyes találkozásra, amit a papi-mozi apropója nyújt. Szóval, ezekre a találkozókra mindig súg a Szentlélek, hogy milyen filmet vetítsek. Nagy kedvencemet, A sziget című filmet is megnéztük közösen, hatalmasat beszélgetve utána annak üzenetén.

Délvidéki magyar katolikusként „született szakértője” az anyanyelv és az Istenkapcsolat közötti összefüggésnek. Hogy vélekedik erről?

Kisebbségben élni különös kihívás! Szerbiában nem csak a nemzetiség alapján élünk kisebbségben, hanem a vallási hovatartozást tekintve is. Nem kérdés, hogy mindig az „dirigál”, aki többségben van. A magyarságunkat megélni, illetve a katolikus vallásunkat gyakorolni a szerb-ortodox tengerben különösképpen a kilencvenes években volt nagyon nehéz, amikor sokakat nemzeti alapon bántalmaztak, illetve egyházi ünnepeinket határozottan bekényszerítették a templom falain belülre, adott esetben lesve azt is, hogy az ünnepi szertartások végén elénekeljük-e a nemzeti imánkat, azaz a himnuszunkat. Mégis úgy gondolom, hogy a kisebbségi létnek nem csupán a negatívumait kell látni, hanem mindazt az értéket, amit ez által elsajátíthatunk. Együtt élni bárkivel csakis ráfigyeléssel, türelemmel és szerető szívvel lehet. Egyházmegyénkben vannak települések, ahol évente több alkalommal jönnek össze a magyar katolikusok a szerb templomban, majd fordítva.

Közösen fohászknak és egymás felé szeretettel közelednek. Bár meg vagyok győződve, hogy a keresztény katolikus vallás az igazi, mégis olyan jó, hogy élnek körülöttünk más felekezethez tartozók is, hisz tanulhatunk tőlük, vagy legalább is elgondolkodhatunk, hogy hozzájuk viszonyítva mi hogyan gyakoroljuk vallási kötelezettségeinket. Ők, az ortodoxok sokkal komolyabban veszik a böjtöt, mind mi. Náluk sokkal jellemzőbb, hogy a nap bármelyik részében, elhaladva a templomuk előtt, oda be is térnek egy fohász erejéig. Aztán a plébánia keretein belül olyan lehetőségeket biztosítunk a gyermekeknek édes anyanyelvünkön, ami szellemiekben gazdagítja őket: színjátszó csoportot hívunk össze, közösségépítő játékokkal készülünk számukra, kórust szervezünk nekik, egy zenetanárnő jár ki Szabadkáról, aki zongorát és más hangszereket is oktat. Ugyanakkor a már említett hatalmas teremben, a plébánia udvarban évente több alkalommal is színre léphetnek azok a gyermekek és fiatalok, akik a bennük lévő értékeket kamatoztatják, és akár szavalatokkal, akár más módon igyekeznek megörvendeztetni a közönséget. Életre szóló élmény nekik több száz néző előtt reflektorfénybe kerülni.

Végezetül, milyen élmény a helsinki magyar hívek szolgálata?

Már a kezdetek kezdetétől örömmel és szívesen utaztam Helsinkibe. Feltölt engem, amikor ide jövök, hisz mélyen hívő emberekkel találkozom, akik számára érték a szentmise és a szentgyónás. Öröm látni, hogy ez a közösség olyan, mint egy zenekar, ahol a zenészek keresnek karvezetőt, vagyis a helyi hívek összefognak és mindent megtesznek azért, hogy legyen magyar szentmiséjük, hívnak miséző papot. Sajnos sokfelé az egyház pont fordított helyzetben van. Még a mi vidékünkön is számtalan egyházközségben van lelkipásztor, de a hívek közömbösek, mi papok pedig szinte harcolunk a lelkekért, nem tudjuk még a templom közelébe se csalogatni őket. Olyan jó tapasztalni itt, Helsinkiben, hogy a szentmise előtt egy óras folyamatos gyóntatást igényelnek, mert fontos számukra a SZENTSÉGI JÉZUSSAL való találkozás! Élmény hallani, hogy amikor nincs magyar miséjük, a közösség akkor is elmegy a helyi templomokba heti rendszerességgel. Kívánom, hogy maradjanak ilyen lelkesek és Istenszerető! Aki megszereti Istent, annak minden másodlagossá válik! Aki rádöbben, hogy csak egy igaz Isten van, Jézus Krisztus – aki az egyetlen igazság, az úgy vágyik rá, az úgy vágyik az imádságra és a szentmisére, mint a sivatagban egy csepp vízre! Ezt értékelem ebben a közösségben.

KÖNYVAJÁNLÓ

Eleanor H. Porter: Az élet játéka

A könyvet olyan gyerekeknek ajánlom, akik még ártatlanok és naivak, egyaránt hisznek és bíznak gyermekben és felnőttben, és mindenkiben a jót látják meg. Ajánlom mindazoknak, akik ámulva néznek szét a világban és ámulva fedezik fel a világ szépségeit, ragyogását, mindazt, ami- ben örömet lelhetnek. A gyermekek még olyan közel vannak a Mennyei Atyához, hogy őszinte szeretetből közelednek felé, énekelnek, imádkoz- nak. Az atya közelében akarnak lenni, mert ott érzik jól magukat, teljes ráhagyatkozással, bizalommal.

A könyv egy fiatal lányról, Poliannáról szól, aki megtanítja a felnőtteknek az Örömjátékot, amit még édesapjától tanult. A játék abban áll, hogy mindenben kell találni valamit, aminek örülhetünk. A nehézségekben ez néha nem könnyű, de annál érdekesebb. Polyanna, árvaságra jutva, a nagynénjéhez kerül, egy teljesen más környezetbe. A gyermek itt is megtalálja önmagát, ismerkedni akar és az új „barátainak” megtanítja az örömjátékot, ami szere- tethez, boldogsághoz vezet. A régi, fagyos szívek felolvadnak, a felnőttek levetik a maszkjukat és belőlük is előbújik az ártatlan, bizakodó, szerető gyermek.

Ajánlom a könyvet azoknak a felnőtteknek is, akik megfáradtak, akik egyhangúnak, szürkének látják a világot, és nem találják meg benne a hétköznapi örömeket. Jó lenne újra megtapasztalni a gyermeki lét örömét, amikor nem kell aggódni a holnapért, a rosszat hamar el tudjuk felejteni, mert játszani akarunk, szeretni meleg szívvel, mindenféle elvárás és előítélet nélkül. Van mit ta- nulnunk a gyerekektől: őszinteséget, bizalmat, a szeretetre való vágyódást, a szeretni tudást...

Honnan ered a Bálint-nap?

Több Valentinuszról is találhatunk legendákat a III. századból. A Valen- tinusz név nagyon népszerű volt a késő antik korban. A mártírhálalt halt Valentinuszok közül, kettő tisztelete terjedt el Európában, Terni Szent Bálint püspök és római Szent Bálint pap. A történészek szerint azonban lehet, hogy a legendák ugyanarról a Szent Valentinuszról szólnak, aki vértanúként halt meg, mivel kitartott hitében és nem akarta hitét megtagadni és a római istenségeknek hódolni. Valentinusz hir- dette, hogy Jézus Isten fia. Miután Claudius császár letartóztatta, egy Aster nevű tisztnek adta át kivégzésre. Aster csodálta, hogy Krisztust a világ világosságának hirdette. Valentinusz Istenhez imádkozva kérte, hogy világosítsa meg Astert és házanépét arról, hogy egyedül ő Isten. Közbenjáró hitével Aster vak lánya visszanyerte látását, amire Aster és házanépe megtért. Valentinuszt és Astert házané- pével együtt ítélték vértanú halálra.

Más legendák szerint Claudius császár megtiltotta a fiatal férfiak házasságát, mivel azt gondolta, hogy a nőtlen férfiak jobban végzik katonai szolgálatukat. Valentinusz ezután titokban adta össze a házassodni vágyó fiatalokat, köztük a katonákat is. Ajándékul virágot adott a friss házásoknak a kertjéből. Vannak, akik azt gondolják, hogy innen ered az a szokás, hogy a szerelmesek virágot adnak egymásnak Valentin napon. Más legenda szerint ő adott össze először pogány férfit ke- resztény nővel. Ezért is tekintik Szent Valentinuszt a szerelmesek, házások pártfogójának, védő- szentjének.

Házasság hete

2025. február 9–16.

Beszélgessetek a házasságotokért!

A házasság hetét az Egyesült Királyságból indította útjára Richard és Maria Kane 1997-ben. A Bálint-nap hetére időzített rendezvénysorozat a házasság és a család fontosságára hívja fel a figyelmet. Magyarországon 2008-óta rendezik meg a Házasság hetét civil szervezetek és keresztény egyházak közreműködésével. Az idei év mottója: Beszélgessetek a házasságotokért! A magyarországi rendezvénysorozathoz kapcsolódva most Balogh Attila atya összefoglaló írásával (Gary Chapman: Egymásra hangolva könyve alapján) hívjuk fel a figyelmet arra, hogy az öt szeretetnyelv segítségével hogyan tudjuk egymást támogatni a szeretet gyakorlásában és kifejezésében. Fogadjátok szeretettel, próbáljátok ki, megéri a fáradságot!

Az öt szeretetnyelv

Személyiségünket felfoghatjuk egy benzinmotor-ként, amelynek működéséhez rendszeresen szükség van üzemanyagra. Az ember számára a szeretet jelenti az említett hajtóanyagot, amely lehetővé teszi személyisége kiteljesedését. A házasságban a házastársak feladata egymás „szeretettankjának” feltöltése, azaz a cél a szeretet kölcsönös kinyilvánítása. Talán megéltük már, amikor egy gondosan kiválasztott ajándéknak vagy egy meglepetésként elvégzett házimunkának társunk nem igazán örült. A félreértések és sokszor a csalódások háttérében az áll, hogy szeretetünket nem partnerünk személyre szabott „szeretetlen” fejezzük ki. Gary Chapman, amerikai keresztény családterapeuta 20 éves tanácsadói tapasztalata alapján 5 szeretetnyelv típust állapított meg: elismerő szavak, minőségi idő, ajándékozás, szívesség, testi érintés.

Első szeretetnyelv: Elismerő szavak

Egyik legnagyobb emberi vágyunk, hogy elismerjenek, értékeljenek bennünket. A szeretet kifejezésének egyik módja tehát a szavakkal való elismerés. A dicséret, a biztató szavak erősítik az önbecsülést, a kérések pedig sokkal inkább, mint a követelések. Az elismerő szavak bensőséges légkört teremtenek, begyógyítják a sebeket, és a lehető legjobbat hozzák ki a házastársakból. Képzeld csak el, ha zsörtölődéseink és kritikáink helyett házastársunknak dicsérő szavakat mondanánk! Egy kritikát minimum 6-7 dicséretbe „csomagoljunk” be! Az elismerés másik módja a biztatás. Sokszor csak a külső megerősítés hiányzik ahhoz, hogy szunnyadó tehetségünket kibontakoztassuk.

1. Szánjunk rá egy estét, hogy házastársunk megoszthassa velünk álmait, vágyait és ambícióit. Ha figyelmesen hallgatjuk, legbensőbb titkai tárulhatnak fel előttünk. Próbáljuk beleélni magunkat

az ő helyzetébe, s őszintén és szeretettel bátorítsuk törekvéseiben. Milyen konkrét segítséget nyújthatunk céljai eléréséhez?

2. Értékeljük kommunikációs szokásainkat és stílusunkat! Kéréssel, javaslattal és útmutatással fordulunk társunkhoz, vagy követelés, ultimátum, sőt fenyegetés árad szavainkból? Ne feledjük, a szeretetre alapvetően a választás, a szabad akarat és az önkéntes szolgálat jellemző. Hogyan kellene változtatnunk közléseink stílusán?

Második szeretetnyelv: Minőségi idő

Biztos találkoztunk már a „mintaférj” típusával, aki minden lehetséges házimunkát elvégez. A feleség mégis elégedetlen vele, ha az ő szeretetnyelve a minőségi idő, az együttlét. Az együttlétet nem szabad összetéveszteni a fizikai jelenléttel! Az együttlétben a másikkal osztatlan figyelmet kell szentelni (pl.: szemkontaktus), kifejezve ezáltal, hogy csak a társam a fontos. TV-nézés, újságolvasás, közben nem lehet kapcsolatot építeni. A minőségi idő lehet beszélgetés, melynek során belső valónkat osztjuk meg házastársunkkal, nem félve a másik elutasításától sem. Másik lehetőség a közös tevékenység. Másodlagos, hogy mit teszünk, fontosabb, hogy mindkét fél tudatában legyen, közös időtöltésük a szeretet kifejezése.

1. „Túlságosan igénybe vesz a hivatásom” - sokan erre hivatkozva fosztják meg házastársukat az együtt töltött időtől. Pedig a siker és az anyagi gondoskodás nem helyettesítheti a meghitt kapcsolatot. Készítsünk tervet házastársunkkal együtt, melyben a kötelezettségek mellett az egymásra fordított idő is helyet kap - ha kell, áldozatok árán.

2. Állapítsuk meg, hogy mennyire fontosak a közös tevékenységek a házasságunkban. Válasszunk ki három olyan élményt, amely közel vitt bennünket egymáshoz, és maradandó élményként él bennünk. Milyen szerepet játszott ezekben az élményekben a „minőségi idő”? Beszéljük meg, milyen közös élményt tervezünk a közeljövőben, melyet idővel szép emlékeink közé sorolhatunk.

Harmadik szeretetnyelv: Ajándékozás

Az ajándékozás a másikra gondolás szimbóluma, a szeretet látható jele. Vannak, akiknek a látható jelek fontosabbak, mint a többi. Ők azok, akik például a jegygyűrű hordásához különösképpen ragaszkodnak. Ha partnerünk szeretetnyelve az ajándékozás, gondoljunk mindig arra, hogy látható jelek nélkül kételkedik szeretetünkben, ezért gyakran lepjük meg őt! Az ajándék értéke másodlagos, lényege, amit szimbolizál.

1. Az ajándék értékét a mögöttes szándék adja. Ha egy ajándékot nem tartunk különösebben értékesnek, gondoljunk az ajándékozó szándékára, az ajándékban pedig szeretetének és figyelmességének jelét lássuk.

2. Emlékezzünk rá, önmagunk odaajándékozása többet jelent a pusztán fizikai jelenlétnél. Próbáljuk meg egy héten keresztül megosztani házastársunkkal napjainknak legalább egy fontos eseményét vagy érzését, s kérjük tőle is ugyanezt.

Negyedik szeretetnyelv: Szívességek

Ha a feleség a férjtől azt hallja: „Tudom, hogy szeretsz, mert mindig tiszta és rendes körülöttem minden, főzöl, mosol, vasalsz rám”, akkor elképzelhető, hogy a szívességek az ő szeretetnyelve. Mindezek a tevékenységek kicsiny szolgálatként foghatók fel, amelyek tervezést, időt és fáradságot igényelnek. Jézus egy egyszerű, de nagyon hatásos példát mutatott a szolgálatra: megmosta

tanítványai lábát. Tartsuk szem előtt, hogy a szívesen végzett szolgálatokat nem lehet kikényszeríteni, csak szabadon adhatjuk, s fogadhatjuk el egymás szolgálatait.

1. Még ha teljesítjük is házastársunk kéréseit, sokszor akkor is a magunk módján, a saját elképzelésünk szerint tesszük ezt. A szeretetből végzett szolgálat azt jelenti, hogy a házastársunk elvárásait vesszük figyelembe. Kérjük társunktól részletes útmutatást kérése teljesítéséhez, s ennek megfelelően cselekedjünk.

2. Válasszunk ki három olyan feladatot, melyeknek elvégzésével örömet szerezhethetünk társunknak, s lépjük meg azzal, hogy kérés nélkül elvégezzük ezeket helyette.

Ötödik szeretetnyelv: Testi érintés

A tapasztalatok alapján lelkileg sokkal egészségesebbek azok a gyerekek, akiket kiskorukban sokat ölelgettek, babusgattak. Testünknek szüksége van gyengédségre. Minden, ami vagyunk, testünkben lakozik, így aki testünket érinti, bennünket érint meg. A társadalmi életben az illetendő érintéseknek (pl.: kézfogás) szigorú rendszere van, a házasságon belül viszont a házastársak döntenek el, mi a megengedett. Alapszabály, hogy a gyengédség kifejezésével nem szabad fizikai fájdalmat okozni, érintésünk társunk szeretetnyelvén tett megnyilatkozás legyen.

1. Talán még sohasem beszéltünk nyíltan a házastársunkkal arról, hogy milyen érintéseket tartunk kellemesnek. Beszéljük meg egymással, milyen érzelmi, szexuális és pszichés vonatkozásai vannak az érintésnek testünk különböző pontjain.

2. Vegyük sorra azokat a körülményeket, helyeket és érintésmódokat, amelyek kedvező hatással lehetnek testi kapcsolatunkra. Például milyen mértékű és természetű testi érintésre vágyunk, mikor munka után hazaérünk? Ha mások az igényeink, keressünk kompromisszumos megoldást úgy, hogy mindketten egymást részesítsük előnyben.

Saját szeretetnyelvünk felismerése

A házastársi kapcsolatban mind az öt szeretetnyelvre szükség van, de egyénekenként különböző mértékben. A rövid ismertetés alapján talán felismertük saját szeretetnyelvünket, de ha ez nem sikerült, a következő kérdések megválaszolása segíthet a meghatározásban:

- Mit kérünk a házastársunktól különösen gyakran?
- Mitől érezzük úgy, hogy szeretnek?
- Mi a bántó házastársunk viselkedésében?
- Hogyan fejezzük ki társunknak szeretetünket?

A kérdések megválaszolása után lehet, hogy magunkban két szeretetnyelvet is felfedezünk, ezáltal társunknak több lehetősége van szeretetének kifejezésére. És végezetül egy fontos szempont: házastársunk szeretetét nem kényszeríthetjük ki. Míg a követelés gátakat emel, minden kérés és biztató szó megmutatja az utat az igazi szeretet felé. Tanuljunk meg házastársunk szeretetnyelvét „anyanyelvi szinten” beszélni!

A barátok szeretik egymást

Barbi, Palkó és Bea nagyon szerettek Lelkes foglalkozásra járni a többi gyermekkel együtt. Míg a szülők a Bibliaórán egy-egy fejezetet olvastak és arról elmélkedtek, addig a gyermekek egy másik teremben összegyűlve imádkozni tanultak, hálát adtak az aznapi eseményekért, rövid részleteket hallgattak a Bibliából, amiket azután eljátszottak. Kézműveskedtek is minden alkalommal, és a vacsorájukat is megosztották egymással.

Kató néni ma a gyertyagyújtásos imádkozás után kivételes módon uzsonnával kezdte az alkalmat. Elővett egy dobozt és megkérte a gyerekeket, hogy a Kicsi vagyok én dal alatt adják körbe azt, majd a dal végén az, akinél a doboz van, kínálja meg a többieket is a meglepivel. Ezt többször is eljátszották, a gyerekek nagyon örültek a finom szőlőszemeknek és annak is, hogy adhattak egymásnak...

- Isten szeretné, ha megosztoznánk azon, amink van. Mit gondoltok, mi mást tudtok megosztani a barátaitokkal?

- Sütit.

- Cukorkát, csokit.

- Játékokat – hangzott innen-onnan.

- Milyen jó, amikor mindenki adhat és kaphat. Ezzel is a szeretetünket tudjuk kifejezni. Isten nagyon örül amikor látja, hogy szeretjük egymást!

A rövid uzsonnázás után Kató néni képeket vett elő.

- Mit láttok a képeken, elmondanátok?

- Itt egy kislány és egy kisfiú várat építenek együtt.

- Itt van anya és én. Én segítek anyának sütit sütni.

- Ezen a képen a gyerekek elpakolják a játékaikat.

- Nagyon jól észrevettétek, hogy milyen módon segítenek egymásnak a gyerekek, emberek. Isten azt szeretné, hogy szeretetünket kedves szavakkal és jó cselekedetekkel mutassuk ki egymás iránt.

A Bibliában olvashatunk egy történetet, amelyben négy jó barát segíteni akart egy járni nem tudó barátjuknak. Hallgassuk meg, hogyan tették:

“És íme, hordágyon férfiak hoztak egy béna embert. Megpróbálkoztak bejutni, hogy eléje tegyék, de akkora volt a tömeg, hogy nem találtak utat. Ezért a cseréptetőn át bocsátották le ágyastul középre, Jézus elé. Hitük láttán így szólt: „Ember, bűneid bocsánatot nyertek.” (Lukács 5, 18-20.)

- Mit gondoltok, hogyan mutatta meg a négy barát az ötödiknek, hogy mennyire szeretik?

- Elcipeltek messzire, Jézushoz.

- És aztán kibontották a tetőt, hogy ott becsúsztassák.

- Igen, valóban így történt.

- Jézus milyen módon mutatta meg a szeretetét?

- Meggyógyította azt a barátot, aki nem tudott járni.

- Igen, így van. Jézus szeret benneteket is, de ezt ti már tudjátok. Van, aki azonban még nem tudja. Amikor kedvesek vagyunk a barátainkkal, Isten szeretetét mutatjuk meg nekik. Szerintetek hogyan tudjátok megmutatni szüleiteknek, tesótoknak és barátaitoknak hogy szeretitek őket?

- Én pusztit adok mamának.

- Megölelem anyát, apát.

- Adok a csokimból a tesóknak, barátoknak

- Megvigasztalom Hannát, amikor szomorú vagy sír.

A gyerekek hangosan kérdezték, hogy mikor fogják eljátszani a történetet. Először persze házat építettek asztalból, székekből, pokrócokból, hogy aztán legyen tető, amit kibonthatnak... A teremben volt egy szép szőnyeg is, ami remekül megfelelt matracnak. Erre feküdt le a béna fiatal játszó gyermek. A szőnyeg négy sarkát megfogva a barátok lelkesen vitték, húzták a társukat Jézus elé, aki szeretettel meggyógyította a beteget.

- Ma azt kérem, hogy rajzoljátok le a barátaitokat bárhogy, ahogy szeretnétek!

Szebbnél szebb rajzok készültek. A rajzokon

a gyerekek mosolyogtak, örültek egymásnak, sokan egymás kezét fogták, együtt játszottak. Voltak, akik elmesélték, mi látható a rajzon.

- Nagyon örülök, hogy ilyen szép rajzok készültek! Gyerekek, adjunk hálát most azért, hogy vannak barátaink!

A gyermekek nagy örömmel fűzték imára apró kis kezeiket és a maguk módján hálát adtak barátaikért, játszótársaikért.

- Istenem, köszönöm, hogy ma jót játszottunk az oviban és senki sem volt egyedül!
- Köszönöm, hogy vannak barátaim, akikkel együtt szánkozhatok!
- Köszönöm, hogy ma ugyan otthon maradt a vacsorám, de a többiek megosztották velem a pizzájukat!

(Alexa)

Kármeliták nyomdokaiban

Kármelita lelkületű imacsoportunk 2024. decemberében alakult. Három aktív tagja van: Reinikainen Éva, Vámosi Péter és Renkó-Michelsén Zsuzsanna. Az aktív tagokon kívül még ketten fejezték ki érdeklődésüket.

Az imacsoportot, úgy gondolom, hogy a Szűzanya indította el a barna skapulárén keresztül Avilai Szent Teréz irányításával és neki is ajánlottuk fel magunkat az első találkozókon. A barna skapularé felvételére egymástól függetlenül kaptunk elhívást. A skapularé felvételével a hívő ember spirituálisan csatlakozik a Kármelita rendhez és részesül a rend kegyelmi kincseiből. Sok egyéb kegyelemben is részesül, de a legfontosabb, hogy a Szent Szűz ígérete szerint nem jut örök kárhozatra.

2023 őszén kezdtem el komolyabban utána járni a barna skapulárénak és október 15-én arra ébredtem, hogy Avilai Szent Teréz neve járt a fejemben. Mivel nem szoktam szentek neveivel ébredni, úgy gondoltam, hogy nem tőlem jött a gondolat és elkezdtem a szentről olvasni és videókat nézni. Meglepődve fedeztem fel, hogy október 15-e Avilai Szent Teréz ünnepnapja. Mivel ő is kármelita apáca volt, ezért úgy gondoltam, ez egy égi jel volt arra, hogy felvegyem a skapulárét. Immár elérkezett az ideje. (Több évvel korábban már gondolkodtam ezen, de akkor még nem éreztem érettnek magam erre.) Elhatároztam, hogy írok a magyarországi kármelita nővéreknek és további anyagot kérek tőlük a skapuláréről. Egyéb elfoglaltságok miatt azonban nem írtam meg a levelet. Eltelt néhány nap és az egyik reggel arra ébredtem, hogy valaki nagyon nyomatékosan, egy kicsit dorgálóan, de mégis szeretettel a nevemen szólít. Tudtam, hogy Avilai Szent Teréz szólt hozzám, mégpedig azért, hogy ne halogassam az email megírását. Aznap az elküldött levelem által kapcsolatba léptem a magyarszéki kármelita nővérekkel és a budapesti kármelita atyákkal. Mindkét helyről kaptam anyagokat és bátorítást a skapularé felvételére.

A barna skapulárét bármelyik katolikus pap feladhatja, de ajánlatos kármelita pap által felvenni. Sajnos Finnországban nincs kármelita pap, ezért olyan papot kerestem, aki maga is viseli a skapulárét. Így kerültem kapcsolatba a finnországi világban élő kármelitákkal, akik megengedték, hogy járjak az egyébként zártkörű találkozókra. Kilenc hónapig jártam az imaalkalmakra és egy hétvégi lelki gyakorlaton is részt vettem velük Tallinban. Ott megismerhettem az észtországi világban élő kármelitákat és lelki vezetőjüket, a svédországi kármelita Jonas atyát. Peti is eljött a finnországi világban élő kármeliták egyik találkozójára és megismerte őket.

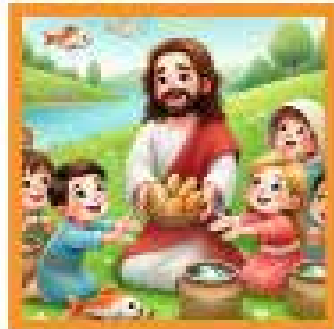
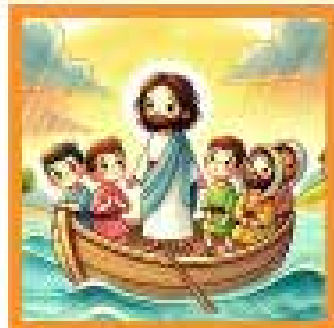
Egy telefonbeszélgetés alkalmával, egy világban élő kármelita csoport vezetője ajánlotta, hogy alapítsunk egy saját kármelita imacsoportot. Örömmel fogadtam a felvetést. Aznap szintén október 15-e volt! Újra Avilai Szent Teréz vezetését éreztem. Itt megjegyezném, hogy amikor 2017-ben visszatértem a szentségekhez, volt néhány hosszú és komoly beszélgetésem a lengyel származású Robert atyával a Szűz Mária Plébánián. Az első ilyen alkalommal, a beszélgetésünk legelejtén Robert atya lelkesen megosztotta gondolatát, miszerint, ezt a beszélgetést Avilai Szent Teréz védelmezi. Később ezt megerősítve felkiáltott: „Most már biztos vagyok benne, hogy ennek a beszélgetésnek Avilai Szent Teréz a védőszentje!” Ezeket a gondolatokat/jeleket akkor még nem tudtam hova tenni, de megőriztem szívemben.

Az imacsoportra visszatérve, tudtam, hogy Évához is és Petihez is közel áll a kármelita lelkeség, így felvettem egy kármelita lelkeségű magyar imacsoportot alapítását. Mindketten örömmel és lelkesen fogadták a javaslatot. Megegyeztünk, hogy kéthetente tartunk imaórát. A találkozók közötti időben a magyarországi Világban élő kármelita közösség nyilvános képzési anyagát hallgatjuk/tanulmányozzuk, amiről aztán a találkozókra elbeszélgetünk. Az imaösszejöveteleken elmondjuk a Kármelhegyi Boldogasszony litániáját, a zsolozsmát és belső imát gyakorolunk. Szabadidőnkben a kármelita szentek, legfőképpen, Avilai Szent Teréz, Kis Szent Teréz és Keresztes Szent János írásait tanulmányozzuk. Imacsoportunk Szűz Mária szobra a tagok között vándorol. Az imacsoportnak az a célja, hogy segítse tagjait a kármelita lelkeség tanulmányozásában és annak megélésében, különösképpen a belső ima gyakorlásában.

Ha felkeltette érdeklődésedet a csoport és többet szeretnél tudni rólunk, vagy akár csatlakoznál is hozzánk, jelentkezz bátran a **zsurenmic@yahoo.com** email címen.

MEMÓRIAJÁTÉK

1. Jézus megáldja a gyermekeket. 2. Jézus meggyógyítja a vakot. 3. Jézus megvigasztalja a szomorkodókat.
4. Jézus segít a betegeknek. 5. Jézus a vihar lecsendesítése után megnyugtatja tanítványait.
6. Jézus megmossa tanítványai lábát. 7. Jézus eteti az ehezdeket (5 kenyér és 2 hal csodája). 8. Jézus hordozza a keresztet szeretetből. 9. Jézus imádkozik másokért. 10. Jézus feltámad és megjelenik Mária Magdolnának.

1. Ragassz csomagolópapírt vagy kartont a képek hátoldalára. 2. Vágd ki a kártyákat. 3. Keverd össze, majd helyezd le őket képpel lefelé, sorban elrendezve. 4. Fordíts fel egyszemre kettőt. Ha egyeznek, megtarthatod. 5. Ha nem találsz párt, fordítsd vissza a kártyákat, és a következő játékos jön. 6. Az nyer, aki a legtöbb párt gyűjti össze. **Jó játékot!**

2024-2025

Tanév magyar miséi és programjai

Szent Henrik-templom

Pyhän Henrikin aukio 1 A, Helsinki

2025. március 15.

MAGYAR SZENTMISE, BŐJTI LELKINAP

szentmisét celebrál Fábry Kornél
püspök atya,

12.45 - 14.50

Lelkigyakorlat: előadás, beszélgetés,
imádkozás

15.00

Gyóntatás

16.00

Magyar szentmise

Szűz Mária Plébánia

Mäntytie 2, Helsinki

2025. február 22.

Elsőáldozói felkészítés, Bibliaóra és
a gyerekeknek kézműveskedés

10.00-12.00

2025. március 14.

Karizmatikus imatalálkozó (nemzetközi
- angol és finn nyelven) Fábry Kornél
püspök atyával

18.45-20.45

2025. március 29.

Elsőáldozói felkészítés, Bibliaóra és
a gyerekeknek kézműveskedés

10.00-12.00

Beszámoló az El Camino zarándoklatról - Horváth Andrással

További információk:

www.mafinka.fi

Támogatnál bennünket?

Számlaszámunk: FI 6715 4430 0025 1780
Név: Mafinka ry

